

ærede Medlems Ønsker, thi netop paa et Tidspunkt, da vi efter alle Solemærker at dømme staar overfor faldende Jordpriser, kommer Spørgsmaalet: Hvad skal vi gøre for at forhindre, at Jordprisen stiger? Men hvis den stiger, vil det ganske simpelt være af den Grund, at der er en større Rentabilitet i Forbindelse med selve Jorddyrkningen, og hvis det er Tilfældet, vil der heller ingen Ulykke være i Prisstigningen, thi saa vil den, der erhverver sig Jord, ogsaa faa mere ud af den. At der kan ske en øjeblikkelig Prisstigning paa Grund af en fejlagtig anlagt Spekulation, er meget rigtigt, men noget saadant hæver sig paa dem, der spekulerer, og en saadan Prisstigning er kun af meget kort Varighed. Jeg ser derfor ikke deri en virkelig Ulykke for Landet.

Jeg skal ikke yderligere komme ind paa de faldne Udtalelser, men, idet jeg takker for den Villighed, der er til Stede til at fremme Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse, udtale Haabet om, at det, naar ogsaa dette Lovforslag bliver vedtaget og Brugbarheden af Loven af 4. Oktober 1919 derved forøges, maa vise sig, at der dog ad de Veje, som nu bliver benyttet, vil være Adgang til, at den Udstykningsbevægelse, der har saa stor Betydning for vort Landbrug, i nogenlunde passende Omfang kan fortsættes i de to forestaaende Aar.

Steincke: Den højtærede Landbrugsminister udtalte, at da der var Enighed om Lovforslagets Indhold, var der ingen Grund til en længere Debat, men derefter rettede den højtærede Landbrugsminister, ligesom forleden Dag, nogle meget stærke principielle Angreb blandt andet paa Socialdemokratiets Opfattelse af Jordspørgsmaalet. Det er disse stærke Angreb, jeg gerne vil have Lov til i Korthed at svare paa. Jeg havde allerede Lyst til det forleden Dag, men jeg bekæmpede denne Tilbøjelighed. Da Landbrugsministeren imidlertid ikke synes at have kunnet bekæmpe sin Tilbøjelighed til at gentage Angrebene, maa Tingets Medlemmer undskylde, at jeg ogsaa bukker under, saa meget mere som jeg i sin Tid var Ordfører for den Ekspropriationslov, der har været saa meget paa Tale.

Den højtærede Landbrugsminister vender sig saa stærkt mod dette Forslag om at kunne ekspropriere, han vendte sig saa stærkt derimod, som om det var det egentlige afgørende Led indenfor den Jordre-

form, som blev paatænkt med Socialdemokratiets Billigelse. Jeg vil da gerne gøre opmærksom paa, at saaledes som denne Jordreform var paatænkt, billiget fra vor Side, var Ekspropriationsloven kun en lille Bestanddel deraf. Den højtærede Landbrugsminister angreb den tidligere Regering og Socialdemokratiet, idet han sagde, at de havde vanrøgtet Loven af 1917. Dette Angreb er uretfærdigt, naar man gaar ud fra, at det var en helt anden Betragtningmaade af hele Jordspørgsmaalet, der laa til Grund for de Jordreformer, som Socialdemokratiet tilsigtede at medvirke til. Man havde nemlig lagt videregaaende Planer end dem, den højtærede Landbrugsminister har fremstillet. Man saa som sin Opgave at naa tre Ting. For det første at skaffe tilstrækkelig Jord og tilstrækkelig billig Jord frem hurtigst muligt. Det vilde man ogsaa dels ved Præstegaardsloven, dels ved Loven om Len og Stamhuse og endelig ved denne Ekspropriationslov, der, som det allerede er sagt, ogsaa omfattede Byggepladser og Havelodder i Byerne. For det andet havde man det Formaal, at den Jord, der skulde skaffes frem, skulde man sørge for bestandig forblev i offentligt Eje, og dette Formaal, som egentlig var det principielt afgørende, lukkede netop af for en Fortsættelse af den Lovgivning, vi tidligere har kendt om Oprettelse af Husmandsbrug. Det nævnte Formaal søgte man at realisere gennem Loven af 4. Oktober 1919 om de periodiske Omvurderinger. Endelig maatte man — det var ikke det mindst vigtige — sørge for, naar man handlede paa langt Sigt, at Jordreformen fik den afgørende Indflydelse, at den sænkede Jordpriserne og derigennem aabnede Adgang i højere Grad for de mindre bemidlede til at komme i Gang med Jordbrug; dertil sigtede først og fremmest Ekspropriationsbestemmelserne. Men tilige — og det er jo ikke ukendt for den højtærede Landbrugsminister — var det Meningen at fortsætte netop i dette Formaalets Tjeneste gennem en Grundværdibeskatning, gennem Statsbeskatning af Grundværdistigningen. Endelig kom dertil som et Vedhæng for at skabe den fornødne Systematik Etableringsloven.

Naar hele denne Udvikling er blevet afbrudt paa et vilkaarligt Trin, har man ikke Ret til at rejse saa stærke principielle Angreb mod den Politik, der da førtes, og som ikke blev ført til Ende, ud fra Betragtninger som dem, den højtærede Landbrugsminister gjorde gældende. Der er to principielle Synspunkter, der staar imod